

JOŽA LOVRENČIČ

BESEDA DA BESEDO

Sodoben govor navdušenega klasika v letih krize

Danes, ko so težki časi,
človek melje razne želje
in ugiba, kaj vsaj rod naš
spet do sreče naj pripelje.

Čujte, smo iz stare šole,
umemo — pri Zevsu! — Grke
od Homerja do Platóna,
vse njih filozofe mrke.

Enega pa nismo brali
na gimnaziji — Lukiana,
torej Neresnična zgodba
vam njegova ni poznana.

Pa jo, prosim, preberite,
če mogoče še ta teden,
kdor pa kaj je geografa,
zemljevid napravi čeden!

Točno, točno vse premeri
in določi, kje je ótok,
kjer iz živih trt izvira
sladki vinski pótok.

Pótlej v ladjo in po morju
svet pozabljeni odkrivat
in, kot se spodobi, grla
zaprášena že, zalivat!

Ko navdušimo se sami
in pozabimo na stiske,
vse rojake naše mile
k sebi skličemo v obiske.

Stavim: na Otoku vinskem
 doživimo večje čudo
 kakor Lukian s svojim spremstvom,
 ki napil se je prehúdo.
 Mi si bomo kratkomalo
 ótok okupirali
 in pri Društvu narodov
 brž ga registrirali.

In potem? Potem začeli
 bi z eksportom na debelo
 in bi s samim suhim zlatom
 tlakovali vso deželo...

In tako bi se zgodilo
 prvič v naši zgodovini:
 bi Slovenci bilí êno,
 srečni v novi domovini! —«

Družba dvignila je čaše,
 samo eden se ni ganil —
 pač, v izvajanj teh sladkost
 kapljo je pelina kanil:

»Do nadaljnjega, gospôda!
 Ne bi svobode prestali,
 kmalu bi v laseh bilí si
 in otok — prodali!...«

JOŽA LOVRENČIČ

ČUDEŽ ŽIVLJENJA

V tišini, ki je do obupa težka,
 mi od nekód v srcé pozvanja,
 ko da nedelja je in v cerkvi
 je ta trenutek čas povzdigovanja.